

In Urh.
(legenda)

(lahko pravijo pri nas na netto hudič)

V prvih časih kristjanstva, ko so bili ljudje še bolj pobojni po dan-
današnji, je hudiča ~~prav~~ nesrečen bil pri kapelevanju ljudij. Kjer
je poskušal koga v greh capeljati, ni nič ali kvečemu prav malo
opravil. Je skoraj obupal nad svojim delom. Dolgo se je skrival
po zemlji in se sklenil v pekel vrniti se, ker ga je bilo že stam, da se
tako dolgo in tako silno stvarja s capeljevanjem, a se nima nič
vrednega pokazati. Ko premišljuje nekega dne svoj žalostni uspeh,
pravi naenkrat veselo sam pri sebi: Kaj mi je se le prišlo na um,
kakaj tako malo opravim; miproste ljudi capeljujem, ki imajo
dobre učenske (duhovne), mar naj poskusim pri duhovnikih, oni pa
nimajo nikogar, da bi jih učil. Najbolje bo, če računem pri
nejvišji glavi, tovariš bom pa naprosil, da mi ob enem pri njih
pomagajo. Kakor govaril, tako storil.

Kačel je pri papežu. Ali tudi njega ni mogel capeljati.
Tako daleč ga je pa vendar svojimi krivjancami pripravil,
da je sklenil se oženiti, rekel, da čenitev sama ne zli ne more
biti greh. Da bi se pred agodilo, kar je sklenil, vedil mu je
hudiča prav lepe mlade deklice pred očmi, tako ga je znal
capeljevati, da je papež sam že jel popraševati, kje bi se dobila
nevesta, ki ga bo vredna. Hudiča je tudi zato skobel.

Ko se je nekega dne sprehajal zunaj mesta, se zgubi v nekem
gozdiču in noč ga obide. Ko en čas tava sem in tje, zagleda
sprelep grad, ki se je od daleč videl xavoljo svetlobe v njem.
Gre proti gradu in ko pride vanj, vidi sprelepe deklice, ki so
bile zelo učene, kakor je v njihovih govorih slisal. Poprosi
jih, naj mu povedo, kje je in naj mu dajo vodnika,
da bo mogel priti domu. To se je agodilo. Domu priidri
premišljuje, kaj bi bilo, ko bi teh eno vzel. Hudiča mu prigovar-
ja, pa tako da mu vedel papež. in ga pregovori. Papež sklene
snubača tje poslati in tamalu čenitovanje obhajati. Snubač
je tako lepo vse vredil, da ste bili obe stranki zadovoljni.

Bog, ki vse vé, je tudi vedel, da bi ne bilo prav, ko bi se papež
oženil, zlasti s amonjenik katere, ker bile so namreč hudiče v čenitnej
podobi. Lato pošlje angelja k sv. Urhu škofu ter mu vse razodene.
Ona posled mu pravi, da naj gre urno v Rim. Pvetnik ne hoče iti,
pa ne ve kje je pot v Rim. Lato mu pošlje Bog medveda, katerega zasade
in jaha do mesta. Pred mestom se pa medved vstavi. Sv. Urh je hotel
na tla stopiti in pešiti o mesto kar zagleda dolgo vrsto lepo oblicenih
svatov, katere pravi, kam gredo po nevesto. Ko sve da gredo s nek grad
blizu mesta, jaha se on na svojem medvedu za njimi. Ko pridejo pred
grad, so bile po navadi vrata zaprta, skor skna so pa gledale lepe
gospodične imenitne svate in sv. Urha, ki jim ni bil nič kaj povolji,
ker jele so se mu zaničljivo rugati. Pretje počejo v grad iti, ali grajski
jim nočejo odpreti rekoč: Pred ne pegete neveste iz grada, dokler ne vganete.

kolik je svet, koliko je od zemlje do nebes in koliko je pekel. Pačno
se pogledajo, ker niso mogli uganiti. Na koncu pravi sv. Arhona
medvedu: „Ti hudobnik, veš dobro, koliko je svet, ker si že vsega obletel
s svojimi skušnjavanji; ti tudi veš koliko je od zemlje do nebes,
ker ti si premeril vse to, ko si bil iz nebes pahnjen, veš pa tudi
kolik je pekel, ker ti si kralj pekla in tje tudi udati moraš iti.
Pri teh besedah se pogrezne grad v vsi peklenški stano-
valci v zemljo.

Paper je bil svetemu Arhona tako hvaležen, ker mu je odkril
satanške avijače, da ga ni več od sebe pustil.

}